

præsenti animo aggredi, verùm etiam aduersas & molestas moderatè pati.

4 Magnanimitas est fortitudo, quâ homo res arduas laboris & periculi plenas intrepidè & constanter suscipit & aggreditur.

SCHOL. Περὶ τῶν ὀνόματ' ἀμφοισθήτησι. Aristoteles enim passim magnanimitatem facit peculiarem virtutem, à Fortitudine diversam, nempe quæ sit mediocritas inter χαυνότητα, id est, elationem animi, & μικροψυχίαν, id est, pusillanimitatem, ut monuimus suprâ cap. II. Sed quum non desint probati auctores, ut Cicero & Seneca, qui magnanimitatem ad Fortitudinem referunt, rectè idem à nobis fieri existimamus. Cic. lib. 3. Tusc. ait, neceste est, qui sit fortis, eundem esse magni animi. Seneca lib. de 4. virtutibus inquit, mensuram magnanimitatis esse, nec timidum esse hominem, nec audacem. Imò ipse Arist. lib. 4. Ethic. Nicomach. c. 8. inter alia officia magnanimi refert & hoc, quòd sit μεγαλοκίνδυνος, i. e. quòd magnis periculis sese objiciat. Hæc igitur virtus mandat, quod Poëta suadet: *Tu ne cede malis, sed contrà audentior ito.* & alibi: *Ibo animis contrà, vel magnum præstet Achillem.* Inter facta populi Romani præcipuè commendatur hæc magnanimitas à Virgil. lib. 6. Æneid.

————— Romane memento

Parcere subjectis, & DEBELLARE SUPERBOS.

Imò etiam subjectis parcere, magnanimitatis species est, juxta illud Ovidii:

Corpora magnanimo satis est prostrasse leoni:

Pugna suum finem quum jacet hostis, habet.

In sacris præclara exempla habemus. Catalogum magnanimorum heroum nobis exhibet c. II. lib. I. Paralip. Admiranda fuit magnanimitas Maccabæorum, quâ à crudelissimis tyrannis, Antiocho Epiphane (rectiùs Epimane) & reliquis populum Judaicū liberârunt. Contra Licinii sævitiam Christianos fortiter & animosè protexit & defendit Constantinus M. cujus æterna memoria extat